ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **V. P.,** zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Praha 6, Šlejnická 1547/13, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Praha 4, Kaplanova 2055/4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2018, č. j. 13 A 32/2018 – 36,

takto:

I. Výroky I. a II. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2018, č. j. 13 A 32/2018 – 36, **se zrušují** a věc **se** v tomto rozsahu **vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení nese stát.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 3. 2018, č. j. KRPA-82267-18/ČJ-2018-000022 (dále také jen „*napadené správní rozhodnutí*“), rozhodl o zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), za účelem předání podle přímo použitelného předpisu Evropské unie [nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013]. Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Rozhodnutím ze dne 28. 3. 2018, č. j. KRPA-82267-34/ČJ-2018-000022, žalovaný prodloužil dobu zajištění žalobce o dalších 27 dnů podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Dne

11. 4. 2018 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. KRPA-82267-38/ČJ-2018-000022 (dále jen „*nové rozhodnutí o zajištění*“), kterým žalobce zajistil za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců (doba zajištění stanovena na 50 dnů).

[2] Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2018 brojil žalobce u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) žalobou, který ji usnesením ze dne 10. 5. 2018, č. j. 13 A 32/2018 – 36, dle § 46 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“) odmítl.

[3] Městský soud s odkazem na § 125 odst. 6 zákona o pobytu cizinců uvedl, že v důsledku nového rozhodnutí o zajištění zanikla platnost napadeného správního rozhodnutí. Dovodil, že v takové situaci odpadl předmět řízení. Tím vznikl neodstranitelný nedostatek podmínek řízení, v řízení nelze pokračovat a žalobu je nutno odmítnout. Poukázal na usnesení ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 Ao 6/2010 – 98, kde Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pokud po podání návrhu na zrušení územního plánu velkého územního celku pozbyl tento plán platnosti v důsledku nabytí účinnosti zásad územního rozvoje pro totéž území, odpadl předmět řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Takový návrh soud odmítne podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Městský soud konstatoval, že není důvod pohlížet odlišně na právní instituty zániku platnosti rozhodnutí o zajištění cizince ve smyslu § 125 odst. 6 zákona o pobytu cizinců a pozbytí platnosti územního plánu velkého územního celku. V obou případech se jedná o odpadnutí předmětu řízení. Na podporu svého závěru citoval rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2016, č. j. 6 As 192/2016 – 23, ve kterém se mj. uvádí, že „*…ve správním soudnictví vskutku může docházet k situacím, kdy v průběhu řízení dojde ke ztrátě jeho předmětu nebo k takové změně okolností, která vylučuje pokračování v řízení, a přestože se navrhovatel (resp. žalobce) může subjektivně cítit být takovým výsledkem uspokojen, nedochází k zastavení řízení podle § 62 odst. 4, resp. § 47 písm. b) s. ř. s., nýbrž k odmítnutí návrhu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jako se stalo i v tomto případě.*“

[4] Závěrem městský soud odkázal na svoje rozhodnutí ze dne 20. 11. 2017, č. j. 4 A 130/2017 – 29, kde v obdobné situaci (novým rozhodnutím o zajištění zanikla platnost žalobou napadeného rozhodnutí) taktéž žalobu z důvodu odpadnutí předmětu řízení odmítl.

[5] Proti výroku I. usnesení městského soudu, jímž byla žaloba odmítnuta, brojí žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Navrhuje zrušení napadeného usnesení a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatel považuje postup městského soudu za nezákonný, neboť nereflektuje specifika rozhodnutí o zajištění cizince, především potřebu ústavněkonformního a eurokonformního výkladu právní úpravy zabezpečující právo stěžovatele na přezkum rozhodnutí, které omezuje jeho osobní svobodu. Právo na osobní svobodu je chráněno článkem 8 Listiny základních práv a svobod, rozhodnutí o zásahu do tohoto práva tedy nemůže být vyloučeno ze soudního přezkumu. Podle § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo

nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), je jednou z podmínek úspěšného uplatnění nároku na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím zrušení nebo změna tohoto rozhodnutí.

[7] Stěžovatel je toho názoru, že v situaci, kdy jsou soudní řízení o žalobách proti rozhodnutím o zajištění cizince za podmínek v § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců zastavována, dochází k odnětí ústavního práva na náhradu škody dle článku 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Nedochází tak k meritornímu projednání žaloby a podmínka úspěšného uplatnění nároku na náhradu škody, spočívající ve zrušení či změně nezákonného rozhodnutí, je pro stěžovatele nesplnitelná. K totožnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 25. 9. 2017, č. j. 3 Azs 243/2017 – 24. Právo na přezkum rozhodnutí o zajištění náleží pouze cizincům, jejichž zajištění v době rozhodování soudu o žalobě stále trvá. Je otázkou, zda není předmětná zákonná úprava v rozporu s ústavním pořádkem, jestliže toto omezení práva na náhradu škody nesleduje žádný legitimní cíl.

[8] Stěžovatel dále cituje článek 5 odst. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „*Úmluva*“), dle něhož *každý, kdo byl obětí zatčení nebo zadržení v rozporu s ustanoveními tohoto článku, má nárok na odškodnění*. Postup městského soudu je v rozporu s Úmluvou. Novým rozhodnutím o zajištění nedošlo k nahrazení napadeného správního rozhodnutí, nýbrž k novému rozhodnutí o omezení osobní svobody stěžovatele. Městský soud tedy nesprávně uzavřel možnost přezkumu zákonnosti napadeného správního rozhodnutí.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, že kasační stížnost míří proti usnesení městského soudu, jímž byla žaloba v předmětné věci odmítnuta pro nedostatek podmínek řízení. Žaloba tedy nebyla městským soudem meritorně posuzována. V souladu se svou ustálenou judikaturou (např. rozsudky ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 43/2003 – 38, ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98, či ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 – 65, dostupné na www.nssoud.cz) se tak soud mohl v návaznosti na kasační argumentaci zabývat pouze tím, zda je rozhodnutí městského soudu o odmítnutí žaloby v souladu se zákonem [viz § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.].

[13] Úvodem je nutné podotknout, že stěžovatel v části kasační stížnosti nepřiléhavě poukazuje na § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců a argumentuje tím, že zastavení

soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince dle tohoto ustanovení je protiústavní. Jak je ovšem uvedeno již výše, v dané věci nedošlo k zastavení řízení o žalobě z důvodu ukončení zajištění, ale k odmítnutí žaloby pro odpadnutí předmětu řízení.

[14] Podle § 125 odst. 6 zákona o pobytu cizinců *jsou-li v průběhu zajištění zjištěny nové skutečnosti odůvodňující zajištění z jiného důvodu, vydá policie nové rozhodnutí o zajištění. Vydáním nového rozhodnutí o zajištění dosavadní platnost rozhodnutí o zajištění zaniká; doba zajištění se počítá od okamžiku omezení osobní svobody*. Městský soud s odkazem na citované ustanovení dovodil, že pokud vydáním nového rozhodnutí o zajištění stěžovatele zanikla platnost napadeného správního rozhodnutí, odpadl tím i předmět soudního řízení a žaloba musí být odmítnuta. S tímto postupem Nejvyšší správní soud nesouhlasí.

[15] Zánik platnosti dosavadního rozhodnutí o zajištění cizince ve smyslu výše citovaného ustanovení neznamená, že by bylo toto rozhodnutí odstraněno či zrušeno. Cizinec je novým rozhodnutím pouze zajištěn z jiného právního důvodu. Nic to ovšem nemění na okolnosti, že doposud byl zajištěn – a tedy i omezen na osobní svobodě – na základě předchozího rozhodnutí, které reflektovalo dosavadní stav věci a též muselo být opřeno o některý ze zákonných důvodů zajištění. Smyslem § 125 odst. 6 zákona o pobytu cizinců je postihnout ty situace, kdy dojde ke zjištění nových okolností, které zakládají důvod pro zajištění cizince na základě jiného právního ustanovení. Zajištění cizince musí mít vždy oporu v zákoně a je zároveň nezbytné, aby důvod zajištění odpovídal všem doposud zjištěným okolnostem a aktuálnímu stavu věci. Dosavadní rozhodnutí o zajištění pozbývá účinků, neboť původní důvod pro jeho vydání odpadl, přičemž je nahrazeno novým rozhodnutím, které odpovídá důvodu nově aplikovanému.

[16] Výše uvedený názor je v souladu s důvodovou zprávou k zákonu č. 314/2015 Sb., který § 125 odst. 6 do zákona o pobytu cizinců zavedl. Z ní se toliko podává, že „[n]*ový odstavec 6 pouze reflektuje standardní praxi a doplňuje transpozici návratové směrnice a stanovuje se, jak se postupuje, je-li třeba změnit důvod zajištění*.“

[17] Judikatura, o kterou opřel svoje rozhodnutí městský soud, je ve vztahu k projednávané věci nepřiléhavá. V usnesení č. j. 8 Ao 6/2010 – 98 se Nejvyšší správní soud zabýval návrhem na zrušení opatření obecné povahy, konkrétně na zrušení Územního plánu velkého územního celku okresu Benešov. V průběhu řízení došlo k vydání Zásad územního rozvoje Středočeského kraje. To mělo za následek odpadnutí předmětu řízení, neboť podle tehdejší právní úpravy územní plán velkého územního celku a právní předpis, kterým byla vyhlášena jeho závazná část, pozbyl platnosti dnem nabytí účinnosti zásad územního rozvoje pro území těmito zásadami řešené. Soud v této souvislosti také uvedl, že „[p]*řestože (...) v době podání návrhu na zrušení předmětného opatření obecné povahy byla splněna podmínka řízení spočívající v existenci jeho předmětu, předmět řízení v jeho průběhu odpadl. Nejvyšší správní soud přitom nemůže zrušit napadené opatření obecné povahy, které v mezidobí přijetím ZÚR Středočeského kraje* (zde patrně nedopatřením chybí formulace „zaniklo“ či „bylo zrušeno“ – pozn. soudu) *ze zákona. Zároveň zákon neumožňuje soudu, aby o takovém opatření obecné povahy*

rozhodl deklaratorně v tom smyslu, zda jeho napadená část byla v souladu se zákonem." Jednalo se tedy o situaci značně odlišnou od nyní projednávaného případu stěžovatele (k tomu dále viz níže).

[18] Městský soud dále poukázal na rozsudek tohoto soudu č. j. 6 As 192/2016 – 23. Ten byl rovněž vydán na podkladě významně odlišného právního i skutkového stavu věci. I zde se Nejvyšší správní soud zabýval návrhem na zrušení opatření obecné povahy. V průběhu soudního řízení vydal odpůrce nové opatření obecné povahy, které nahradilo opatření obecné povahy napadené návrhem. Jádrem sporu přitom bylo zodpovězení otázky, zda měl soud řízení o návrhu zastavit podle § 62 s. ř. s. (a rozhodnout v této souvislosti o přiznání náhrady nákladů řízení navrhovatelce), anebo návrh odmítnout dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (s tím by bylo spojeno nepřiznání náhrady nákladů žádnému z účastníků). Navrhovatelka se v dané věci cítila postupem odpůrce uspokojena, neboť opatření obecné povahy, proti němuž brojila, bylo v mezidobí odpůrcem zrušeno (vydáním nového opatření). Soud se však s argumenty navrhovatelky neztotožnil a konstatoval, že proces nahrazení napadeného opatření obecné povahy dvěma novými opatřeními obecné povahy byl motivován jinými důvody, než soudním sporem vyvolaným navrhovatelkou. Aproboval tak odmítnutí návrhu městským soudem z důvodu nesplnění podmínek řízení.

[19] Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku též odkázal na tento názor z odborné literatury: „*Nutno dodat, že k faktickému „uspokojení" navrhovatele správním orgánem v průběhu soudního řízení může dojít i mimo režim § 62 SŘS. Paralelně se soudním řízením totiž mohou ve věci probíhat různá správní řízení, ať již opravného či dozorčího charakteru [obnova řízení (§ 100 a 102 SpŘ, § 117 a násl. DŘ), přezkumné řízení (§ 94 a násl. SpŘ, § 121 a násl. DŘ), nové rozhodnutí (§ 101, 102 SpŘ)]. V takovém případě soud může řízení přerušit dle § 48 odst. 3 písm. a) SŘS.* ***Pokud*** *pak* ***následkem těchto správních řízení nastane situace, že dosud probíhající soudní řízení přijde o svůj předmět (typicky bude-li správními orgány pravomocně zrušeno žalobou napadené rozhodnutí)****, soud návrh odmítne dle § 46 odst. 1 písm. a) SŘS, popř. řízení o něm zastaví dle § 47 písm. a) SŘS, vezme-li jej žalobce zpět*" (BLAŽEK, T. a kol. *Soudní řád správní*. 3. vyd. Praha: C. H. Beck, 2016; zvýraznění přidáno).

[20] S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že případ stěžovatele je odlišný. Napadené správní rozhodnutí nebylo pravomocně zrušeno. Toto rozhodnutí z hlediska práva i nadále existuje, v důsledku následně vydaného rozhodnutí o zajištění však již nepůsobí do budoucnosti, fakticky došlo k jeho „vyhasnutí". Vydáním nového rozhodnutí o zajištění ve smyslu § 125 odst. 6 zákona o pobytu cizinců nedošlo k uspokojení stěžovatele (ani z jeho subjektivního pohledu), který žalobou brojil proti předešlému (původnímu) rozhodnutí o zajištění. V dané věci nemá nové rozhodnutí o zajištění vliv na posouzení zákonnosti napadeného správního rozhodnutí. Nové rozhodnutí o zajištění žalovaný vydal, neboť zjistil jiný důvod pro zajištění stěžovatele. Zajištění stěžovatele, a tedy i omezení na osobní svobodě, nadále trvalo, pouze byl změněn jeho právní důvod. To ale neznamená, že napadené správní rozhodnutí, které stále existuje, nemohlo být vydáno v rozporu se zákonem. Tuto otázku byl městský soud povinen posoudit.

[21] Na podporu tohoto závěru lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2016, č. j. 3 As 66/2015 – 30, ve kterém se uvádí, že „*nedostatek podmínek řízení podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zahrnuje nedostatek ´klasických´ podmínek, jakými jsou podmínky na straně soudu (pravomoc, příslušnost), na straně účastníků (způsobilost k právům a procesní způsobilost) a věcné podmínky (existence návrhu a existence napadeného správního rozhodnutí) a dále některé překážky postupu řízení (překážka věci zahájené a věci rozhodnuté).* ***Za takový nedostatek či překážku však nelze považovat skutečnost, že účinky napadeného správního rozhodnutí již vůči žalobci nepůsobí****, neboť mu stěžovatel po odpadnutí důvodu pro odmítnutí žádosti informace poskytl. V tomto případě by se dalo uvažovat spíše o tom, zda rozhodnutí poté, co jeho právní účinky pominuly, splňuje stále ještě definiční znaky rozhodnutí uvedené v § 65 odst. 1 s. ř. s. Nedostatek v tomto směru by však byl spíše důvodem pro nepřípustnost žaloby s ohledem na ustanovení § 70 písm. a) s. ř. s. Jak bylo ovšem uvedeno již výše, judikatura Nejvyššího správního soudu šla v tomto bodu jiným směrem a dovodila, že akceptace názoru stěžovatele by vedla k odepření práva zakotveného v čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.* ***Správní soudy tedy v současné době přezkoumávají i taková rozhodnutí, která splňovala zákonem předepsané požadavky v době, kdy nabyla právní moci, ale která v době rozhodování soudu již žádné právní účinky nemají a do ničích práv nezasahují*** *(viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, č. j. 10 As 229/2014 – 41). Lze tak přisvědčit názoru stěžovatele v tom, že* ***rozhodnutí soudu má v takovémto případě pouze deklaratorní charakter bez přímého vlivu na práva účastníků, avšak (podle soudu) s teoreticky možnými dopady pro jiná řízení, pro něž může být rozsudek správního soudu podkladem***“ (zvýraznění přidáno).

[22] Výše uvedené lze vztáhnout i na nyní posuzovanou věc. Stěžovatel má právo domáhat se vyslovení nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí a jeho zrušení (správně poukazuje např. na vliv této okolnosti na případný nárok k náhradě škody způsobené při výkonu veřejné moci nezákonným rozhodnutím). Je zřejmé, že v době rozhodování městského soudu byl již stěžovatel zajištěn z jiného právního důvodu na základě nového rozhodnutí o zajištění, takže potenciální zrušení napadeného správního rozhodnutí by z hlediska samotného zajištění mělo jen deklaratorní charakter (i kdyby jej městský soud zrušil, bezprostředně by to nevedlo k ukončení zajištění stěžovatele). To však neznemožňuje meritorní přezkum napadeného správního rozhodnutí, jak dokládá citovaná judikatura.

[23] Soud pro úplnost závěrem dodává, že nepřehlédl, že stěžovatel již není v současné době zajištěn a došlo k realizaci jeho správního vyhoštění do země původu. Tato skutečnost vyplývá ze spisového materiálu (viz listiny založené na č. l. 46 správního spisu). Dle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců platí, že *v případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, soud řízení o žalobě zastaví. O ukončení zajištění cizince policie neprodleně informuje příslušný soud, který žalobu projednává. Věty první a druhá se pro řízení o kasační stížnosti použijí obdobně.*

[24] Výkladem a aplikací citovaného ustanovení se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval. Jeho judikaturou se vine důraz na to, aby minimálně v řízení o žalobě došlo

k meritornímu přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince či žadatele o mezinárodní ochranu (srov. např. rozsudek ze dne 26. 4. 2018, č. j. 9 Azs 246/2017 – 48). Důvodem je závažnost zásahu, který toto rozhodnutí představuje (omezení na osobní svobodě). V nynějším případě dosud nebyla věc městským soudem meritorně projednána. Z toho důvodu nemohl ani Nejvyšší správní soud přistoupit k zastavení řízení.

[25] Vzhledem k tomu, že městský soud nesprávně přistoupil k odmítnutí žaloby stěžovatele, jak je v podrobnostech vyloženo výše, Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než napadené usnesení zrušit podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. Nejvyšší správní soud zrušil výrok I. napadeného usnesení a dle § 109 odst. 3 s. ř. s. i na něm závislý výrok II. o náhradě nákladů řízení. Stěžovatel ostatně formálně napadl právě jen výrok I. usnesení městského soudu. Proti výroku III., který se týká odměny ustanoveného zástupce, stěžovatel nebrojil. Ustanovený advokát má nárok na odměnu za zastupování a úhradu hotových výdajů bez ohledu na výsledek věci, a nejde proto o závislý výrok ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s.

[26] Městský soud je v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení rozhodne městský soud i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

[27] Byť Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu částečně ruší a věc mu vrací k dalšímu řízení, je povinen zároveň rozhodnout o odměně a úhradě hotových výdajů ustanoveného zástupce, které dle § 35 odst. 9 s. ř. s. hradí stát. Stěžovateli byl městským soudem ustanoven zástupce Mgr. Jindřich Lechovský, a to usnesením ze dne 10. 4. 2018, č. j. 13 A 32/2018 – 20. Odměna a hotové výdaje ustanoveného zástupce sice patří mezi náklady řízení ve smyslu § 57 s. ř. s., nejde však o náhradu nákladů řízení mezi jeho účastníky ve smyslu § 60 s. ř. s., o níž má dle § 110 odst. 3 s. ř. s. v případě náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti po zrušení napadeného rozhodnutí městského soudu rozhodovat v dalším řízení městský soud.

[28] Ze spisu vyplývá, že ustanovený zástupce ve věci učinil jeden úkon právní služby, a to sepsání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“)]. Za něj mu náleží odměna podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 advokátního tarifu ve výši 3 100 Kč. K tomuto úkonu se přiznává náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Ustanovený zástupce doložil, že je plátcem DPH, proto mu výše odměny byla navýšena o 714 Kč. Zástupci stěžovatele se tedy přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení stěžovatele nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. října 2018

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu